

Gera ten, kur Tėvynė

Tėvynė – gimtoji šalis, vieta, kurioje gimėme ir augome. Tai – aplinka, labai svarbi visame mūsų gyvenime. Dažniausiai žmogų su Tėvyne sieja ne tik būsto ir darbo poreikis, bet ir tam tikri jausmai. **Mylintiems savo Tėvynę patriotams** ji yra tarsi motinos įsmeninimas. Kita vertus, globalėjančioje visuomenėje ši samprata nyksta, o žmonėms gera ten, kur didesnis uždarbis. Tačiau tiek istorija, tiek mano pačios patirtis teigia, jog iš tiesų gera ten, kur Tėvynė. Kodėl taip yra?

Visų pirma, meilę Tėvynei skatina jos istorija, didinga praeitis. Savo tautos istorija žmogui dažnai aktualesnė ir įdomesnė nei svetima, todėl sukelia šiltus jausmus. XIX amžiuje tautiškumą lietuviams padėjo suprasti romantizuota Simono Daukanto Lietuvos istorija. Knygoje aprašoma didinga Lietuvos praeitis paskatino lietuvius suvokti savo galias ir garbingas šaknis, ugdė patriotizmą. Tėvynę kaip esminę vertybę žmogui teigė Justinas Marcinkevičius savo poetinėje dramoje „Mažvydas“. Pagrindinis veikėjas Martynas Mažvydas gyvenimą Prūsijoje grindžia tik pareiga, vis ilgisi Lietuvos. Taigi už Tėvynės ribų jam sunku, o gera – tik Lietuvoje. Šis istorinės asmenybės poveikslas mums parodo, jog jau XVI amžiuje lietuviams buvo brangi jų Tėvynė, ir skatina tęsti patriotiškumo tradicijas. Vadinasi, žmogui gera Tėvynėje, nes didinga tautos istorija jame žadina patriotišką dvasią.

Kita vertus, žmogų su Tėvyne sieja ir kasdieniškesni dalykai. Tai – namų, savos vietos jausmas. Namai, kuriuose žmogus auga, visą gyvenimą lieka ypatingi. Net prisiminimuose apie juos galima rasti vidinę ramybę, kaip kad nutiko Vytauto Mačernio „Vizijų“ lyriniam subjektui. Iš gimtojo kaimo išvykęs į miestą, jis jautėsi nesaugus **pasimetęs**; nurimdavo tik prisiminęs vaikystės sodybą. Kai žmogus emigruoja ar yra priverstas palikti Tėvynę, šioji jam tampa namų sinonimu. Užsienio valstybė – tik pilkas, svetimas miestas, o ramybė randama tik gimtųjų namų – Tėvynės – vizijose. Panašią būseną išgyveno Antano Škėmos romano „Balta drobulė“ veikėjas Antanas Garšva. Nors JAV jis gyveno monotoniškoje rutinoje, bet neramūs Lietuvos prisiminimai darė jį laimingesnį. Taigi žmogui gera Tėvynėje, nes ji jam yra namai.

Galiausiai, Tėvynė savo vaikams įkūnija ne tik harmoniją, bet ir laisvę. Žmogus iš prigimties yra laisvas – taip skelbiama demokratinių šalių konstitucijose. Deja, toli gražu ne visais laikais buvo laikomasi šios nuostatos. Vergija, baudžiava – baisios visuomenės santvarkos, varžiusios asmenį. Tačiau žmogus visada troško laisvės. Nuo XIX amžiaus ištisos tautos pradėjo dėl jos kovoti. Remdamosi savo gyvenamomis žemėmis, Tėvyne, nedidelės Europos tautos siekė išsilaisvinti iš didžiųjų imperijų. Daugelis lietuvių bajorų savo Tėvyne laikė Abiejų Tautų Respubliką, todėl norėjo atkurti būtent šią valstybę. 1944–1953 metų Laisvės kovose Lietuvos partizanai siekė atkurti jau nepriklausomos Lietuvos valstybę, kurioje buvo įpratę gyventi. Taigi nesvarbu, kur ir kokia yra žmogaus Tėvynė, ji jam siejasi su laisve, nes tik laisvas žmogus yra ištisai laimingas.

Vadinasi, Tėvynė žmogui labai svarbi. Tautos, valstybės istorija įkvepia patriotišką dvasią, o patriotai savo Tėvynę myli, jiems ten gera. Gimtąją šalį palikusiam žmogui Tėvynė glaudžiai siejasi su namais. Galiausiai, vien pats Tėvynės vardas reiškia žmogui harmoniją, vidinę ramybę. Taigi **Tėvynė visais savo pavidalais** – aplinkos, minties ir žodžio – padeda žmogui jaustis gerai.

Medžiaga apmąstyta, samprotaujama logiškai, tik derėtų atkreipti dėmesį ir į teksto mikrostruktūrą (pvz., kokią reikšmę kuria jungtukai).